

OUD VUIL

door

FLIP BROEKMAN

en

THOMAS VERBOGT

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **oud vuil** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FLIP BROEKMAN en THOMAS VERBOGT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen**

Karakters:

Alfred en

Mies: gepensioneerd stel, dat in een oude-mensen-dorp gaat wonen om van hun oude dag te genieten

Moeder en

Fransje: hun nieuwe buurvrouw en haar zoon

De volgende rollen worden door één acteur gespeeld:

Dokter

Zwerver (vader)

Locatie: een sjiek, maar summier ingerichte ruimte rond een open keuken en twee, meestal open staande tuindeuren, waardoor de karakters opkomen en afgaan. Links wordt een gang naar de andere ruimtes, waaronder een slaapkamer, gesuggereerd.

SCÈNE 1

Alfred staat verhuisdozen uit te pakken, wanneer Fransje via de tuindeur de kamer binnen komt.

FRANSJE: Goedemiddag buurman. (*Alfred kijkt verbaasd op*)

ALFRED: Goedemiddag... eh?

FRANSJE: Fransje.

ALFRED: (*steekt zijn hand uit*) Maar natuurlijk. Mijn vrouw heeft over je verteld. Ze was je moeder tegen gekomen bij de slager en ze hebben toen zo leuk staan praten. Hebben jullie onze uitnodiging ontvangen?

FRANSJE: Ja.

ALFRED: En?

FRANSJE: Of u wel beseft dat dit een rustig dorp is en dat de mensen erg gesteld zijn op die rust.

ALFRED: Pardon?

FRANSJE: Of u...

ALFRED: Natuurlijk. Daarom zijn we hier komen wonen.

FRANSJE: Nou ja, omdat u meteen al over een feest begint.

ALFRED: Een kennismakingsfeest. We hebben alleen de directe burens gevraagd. Je kunt het ook een gezellige middag noemen. Wij willen ons graag voorstellen en natuurlijk zijn wij ook erg benieuwd naar onze nieuwe burens.

FRANSJE: Waarom? Bent u bang dat er iets niet in de haak is?

ALFRED: Natuurlijk niet.

FRANSJE: Waar bent u dan benieuwd naar?

ALFRED: Gewoon... wie het zijn. Hoe ze heten. Ik ga ze heus niet vragen wat ze allemaal gedaan hebben in hun leven. Dat hoeven ze van mij ook niet te weten. Wat ons voor ogen staat is een warme, maar discrete kennismaking. Kom je?

FRANSJE: Dat lijkt me heel leuk.

ALFRED: Mooi. En je moeder?

FRANSJE: Als haar gezondheid het toelaat.

ALFRED: Ik denk dat mijn vrouw dat ontzettend op prijs zal stellen.

FRANSJE: U bent toch geen drugsdealer?

ALFRED: Waarom zou ik een drugsdealer zijn?

FRANSJE: Omdat wij niet mogen weten wat u allemaal gedaan heeft in uw leven.

ALFRED: (*ongeduldig*) Ik was crisismanager van een groot bedrijf met vestigingen over de hele wereld. Ik reed in een Ferrari en prins Bernard was een persoonlijke vriend van mij. Wat wil je nog meer weten?

FRANSJE: Ik was conciërge op een middelbare meisjesschool. Dan ben je ook een soort president-directeur.

ALFRED: Absoluut. Een hele verantwoordelijkheid. Al die meisjes.

FRANSJE: Maar ja, met de ouderdom komen de gebreken. Dementie, incontinentie, hartkwestietjes, het gehoor, de ogen, verkalking...

ALFRED: En dat kun je niet hebben op zo'n school.

FRANSJE: Welke school?

ALFRED: Je zei dat je conciërge was geweest op een meisjesschool.

FRANSJE: Ik. Niet mijn moeder.

ALFRED: Je moeder?

FRANSJE: Ik heb mijn baan opgezegd om voor mijn moeder te zorgen.

ALFRED: Ah, je móeder begon gebrekkig te worden?

FRANSJE: Wat dacht u dan?

ALFRED: Sorry, ik heb ook zo veel aan mijn hoofd. Mijn vrouw is boodschappen doen en ik heb beloofd dat alles uitgepakt is als ze terugkomt.

FRANSJE: Dat moet u ook niet beloven. U moet zeggen: misschien is alles uitgepakt als je terug komt.

ALFRED: Ik zal er aan denken de volgende keer.

FRANSJE: Er kan altijd iets tussen komen.

ALFRED: Dus je moeder kan niet meer voor zichzelf zorgen?

FRANSJE: Jawel, maar ik kan haar niet alleen laten met al die zwervers. Voor je het weet krijgt ze een krik in haar nek.

ALFRED: (*schrikt*) Ik wist niet dat hier zoveel zwervers waren?

FRANSJE: Dat is ook niet zo.

ALFRED: Dat zeg je.

FRANSJE: Maar dat komt omdat ik mijn hond op ze afstuur. En geen medelijden met ze heb. Anders wordt het hier net als in de grote stad. Zwervers, die als een plaag door de stad trekken en een spoor van viezigheid achterlaten. En dan vinden ze het gek als mensen zeggen: in een grote kuil met dat tuig en zand erover.

ALFRED: Mensen zeggen inderdaad de vreselijkste dingen.

FRANSJE: Hoezo?

ALFRED: Want dat bedoel je toch? Dat mensen zulke vreselijke dingen zeggen?

FRANSJE: Dus u vindt het niet erg om elke morgen een zwerver uit uw portiekje te moeten schoppen?

ALFRED: Natuurlijk wel.

FRANSJE: Ik wou al zeggen: anders was u hier niet komen wonen.

ALFRED: Maar dat kun je ook anders oplossen.

FRANSJE: (*boos*) Door ze geld te geven zeker? Dan kom je er helemaal niet meer vanaf. Je moet nooit medelijden hebben met die lui. Dat is namelijk wat ze willen. En je kunt ook niet weg, want zodra ze jouw kant opkomen raak je je huis aan de straatstenen niet meer kwijt. Ik ken mensen die op die manier alles zijn kwijt geraakt.

ALFRED: Waarom ben je nu zo boos?

FRANSJE: Omdat het uitvreter zijn. Moeten wij dan medelijden met ze hebben?

ALFRED: Wie heeft het over medelijden? Ik heb nooit medelijden met iemand. Iedereen moet voor zichzelf zorgen en als iemand in de goot ligt zal hij het er wel naar gemaakt hebben.

FRANSJE: En uw vrouw?

ALFRED: Die is helemaal een ijsklomp wat dat betreft. Die komt drie keer per week met een aangereden hondje thuis of een verdwaalde kat of een uit de boom gevallen jong vogeltje. Maar zwervers? Als ze een haring staat te eten en er strompelt een half dode zwerver voorbij eet ze gewoon door.

FRANSJE: Natuurlijk. Daar heeft ze toch voor betaald.

ALFRED: Dus wat ons betreft hoef je je nergens zorgen om te maken... (*Mies op, gevolgd door een zwerver, die haar boodschappentassen draagt. Fransje kijkt Alfred verbaasd aan*)

VADER: Kom maar binnen, Mies. En pas op voor het drempeltje. (*zet de tassen weg en geeft haar een arm*)

MIES: Dank u. De rest kan ik zelf.

VADER: Ik heb de tassen op de grond gezet.

MIES: Heel goed.

VADER: Kan ik nog iets anders voor je doen? Een schilderijtje ophangen? Lege flessen wegbrengen.

MIES: Nee, dat is niet nodig. Waar is mijn portemonnee? Dan zal ik eens kijken of ik een kleinigheidje voor u heb.

VADER: *(stoot zich)* Au.

MIES: Wat doet u?

VADER: Ik stoot mijn knie. En ik heb het al zo moeilijk. Dat komt natuurlijk van de honger.

MIES: Goed, ga dan maar even zitten. Dan maak ik een boterham voor u klaar.

VADER: En misschien een glaasje bier erbij. Dan spoelt het wat makkelijker weg. *(gaat zitten)* Dus dit is jouw huis, Mies?

MIES: Vindt u het mooi?

VADER: Ik hou niet van huizen. Ik moet de wind door mijn haren voelen.

MIES: Nee, dan is dit niets voor u.

VADER: Aan de andere kant beginnen de jaren te tellen. Ik loop niet meer zo makkelijk. Ik lig niet meer zo lekker. Van de winter heb ik twee weken met hoge koorts onder een brug gelegen. Niemand dienaar me kwam kijken... *(Mies geeft de zwerver wat geld en een boterham)*

MIES: Maar ja, dan had u maar wat beter voor u zelf moeten zorgen. Wij hebben dit ook niet voor niets gekregen.

VADER: Nee, je krijgt niets voor niets. Vertel mij wat. Vroeger kwamen mensen nog wel eens naar je toe. Dan kreeg je iets lekkers toegestopt. Een appel of een banaan. Of ze maakten een praatje met je. Nu sturen ze hun hond op je af. Stelletje nazi's.

MIES: Maar dat heeft u misschien ook wel een beetje aan uzelf te danken. Kijk maar naar Alfred. Die heeft veertig jaar geen moment voor zichzelf gehad. De ene dag een vergadering in IJsland. De volgende dag in Vancouver. Als je crisismanager bent is de hele wereld een beerput. Ik heb heus wel eens gezegd: Alfred, zou je het niet wat rustiger aan doen. Maar dan zei hij: denk aan later Mies. Als we nu niet keihard werken krijgen we daar later spijt van.

VADER: Mies, daar staan twee mannen naar ons te kijken.

MIES: *(schrikt)* Waar?

VADER: Daar.

MIES: (*ziet Alfred*) Hè! Laat me niet zo schrikken. Dat is Alfred en dat is...

ALFRED: (*snel*) Mies, mag ik even voorstellen. Dit is onze nieuwe buurman. Van die mevrouw waar je zo leuk mee gepraat hebt. Fransje, dit is Mies en dit is... de vader van Mies. Die blijft een paar dagen logeren.

MIES: De vader van wie?

ALFRED: Breng hem nu maar snel naar de badkamer. En zeg dat hij zich scheert en andere kleren aantrekt. Ik wil niet dat hij zo aan tafel komt zitten. Jonge jonge, wat hebben wij met die man te stellen. (*duwt Mies en de zwerver de logeerkamer in. Alfred tot de buurman*) Mijn schoonvader. Is veertig jaar ingenieur geweest. Heeft toen van de ene dag op de andere het burgerlijk bestaan de rug toegekeerd om... iets met wijn te gaan doen in Frankrijk.

FRANSJE: Iets met wijn.

ALFRED: Originele man, dat wel, maar lastig. Vooral voor Mies.

FRANSJE: En daarvoor was hij ingenieur?

ALFRED: Ja.

FRANSJE: Waar? (*vanuit de logeerkamer klinkt gestommel*)

ALFRED: Bij de KLM. Maar laten we het daar op onze housewarming party over hebben. Ik moet nu naar Mies toe. Vader is nogal sterk moet u weten.

FRANSJE: Mijn vader werkte ook bij de KLM.

ALFRED: Wat toevallig. (*duwt hem met zachte hand de deur uit*) En zeg tegen je moeder dat ze echt moet komen. (*laat de buurman uit. Als hij terugkomt staat Mies hem op te wachten*)

MIES: Waarom zei je dat hij mijn vader was? (*Alfred loopt haar zonder iets te zeggen voorbij, schenkt zichzelf een glas wijn in en slaat die in één keer achterover*)

ALFRED: Die jongen staat net te vertellen dat hij zo'n hekel heeft aan zwervers en dan kom jij met die man binnen.

MIES: Het is mijn huis.

ALFRED: Maar hij is bang dat ze zijn moeder zullen lastig vallen.

MIES: Onzin. Die man doet niemand kwaad.

ALFRED: Waaróm heb je heb je hem trouwens meegenomen?

MIES: Omdat ik zo blij was dat we hier zijn komen wonen. In dit prachtige dorp. Met al die gezellige mensen. En ik had gewoon zin om dat geluk met iemand te delen.

ALFRED: Daar heb je mij toch voor.

MIES: Ik bedoel iemand, die het niet zo getroffen heeft als wij.

ALFRED: Je hebt gelijk, Mies. Het is ons huis en we kunnen hier doen en laten wat we willen. Weet je wat hij vroeg? Of ik drugsdealer was?

MIES: Jij?

ALFRED: Wat heeft zijn moeder over hem verteld?

MIES: Dat iedereen in het dorp erg op hem gesteld is.

ALFRED: Hij zei ook dat hij conciërge was geweest op een meisjesschool. Maar daar is hij toch veel te jong voor. Als we maar niet naast een gek zijn komen wonen.

MIES: Alfred, maak je niet druk. Die jongen heeft hier gewoon een beetje stoer staan doen. Ik zal morgen wel aan zijn moeder vragen hoe het zit. Maar eerst moeten we van die man af. Zeg jij dat het een vergissing was.

ALFRED: Natuurlijk. *(Alfred tikt op de deur)* Meneer... *(zwerper op in een broek van Alfred en een ontbloot bovenlijf. Hij staat zijn gezicht in te zepen)*

VADER: Gaan we eten?

ALFRED: *(verbijsterd)* Wat doet u?

VADER: Ik moest me scheren.

ALFRED: Ja, dat zei ik. *(wijst op zijn broek)* En wat is dat?

VADER: U zei ook dat ik iets anders aan moest trekken.

ALFRED: Maar dat is mijn broek. *(wijst op zijn jasje)* Daar hoort dit jasje bij.

VADER: Ah. Daarom kon ik het niet vinden. Dat maakt niet uit. Ik pak wel een ander jasje.

ALFRED: Nee, u gaat mijn huis uit.

MIES: Alfred, doe een beetje rustig, hij begrijpt het niet.

VADER: U zei dat ik een paar dagen mocht logeren.

ALFRED: Dat was een misverstand.

MIES: Alfred dacht dat u mijn vader was.

VADER: Ik jouw vader?

ALFRED: Dat had een reden. Maar daar hoeven we het nu niet over te hebben.

VADER: *(tot Mies)* Hoe heette je moeder, Mies?

MIES: Therèse.

VADER: Die hoer uit Nederweert? Ja, daar heb ik een verhouding mee gehad. Haar broer is vlak na de oorlog nog een tijdje opgesloten geweest omdat hij aardappels had geleverd aan het Duitse leger.

MIES: *(boos)* Mijn moeder wás geen hoer!

VADER: Rustig.

MIES: En misschien is het inderdaad beter als u nu gaat. Lekker de vrijheid tegemoet.

VADER: De vrijheid tegemoet?

MIES: Dat wilt u toch? De wind in uw haren voelen?

VADER: Jawel, maar ik heb al drie dagen pijn aan mijn heup en ik heb ook best wel weer eens zin in een biefstukje of een stukje kip.

MIES: Welnee, dat is helemaal niets voor u.

ALFRED: Zwervers moeten zwerven. Anders worden ze slap. En slappe zwervers daar hebben we niks aan.

VADER: Ik vind het jammer, Mies. Je leek zo aardig en wat was het mooi geweest als ik op het einde van mijn leven toch nog een beetje barmhartigheid was tegengekomen. Na alles wat ik heb meegemaakt. Al die verschrikkingen en ellende. *(vader strompelt naar de deur)*

MIES: Wacht even. Zo kunt u niet de straat op. *(pakt een jasje van de kapstok en geeft die aan de zwerver)*

ALFRED: Maar Mies...

MIES: Kom op Alfred, we gaan toch niet moeilijk doen over een jasje?

VADER: Weet je zeker dat je niemand nodig hebt om kleine dingetjes te repareren? Ik kan in het tuinhuisje slapen.

MIES: Nee, dat is niet nodig. Alfred is heel handig.

VADER: *(trekt jasje aan)* Alfred handig? Dat zou ik nou nooit gedacht hebben. Maar het is goed dat je het zegt. Dan weet ik wie ik moet bellen als er iets is. Vind je dat het me staat Mies? Het zit wel een beetje krap bij de schouders.

MIES: Ja, maar dat kunt u wel hebben.

ALFRED: Meneer, donder nou toch gewoon op als we dat vragen.

MIES: Alfred, beheers je.

VADER: Ik ga heus wel weg hoor.

ALFRED: Doe dat dan. U heeft een boterham gekregen en kleren en geld. Een ander had zijn hond op u losgelaten.

VADER: Jij ook als je een hond gehad had. *(trekt zijn jasje goed en loopt dan heel parmantig weg)*

ALFRED: Het is toch niet te geloven. Wat een brutaliteit.

MIES: Vergeet het, Alfred.

ALFRED: Maar laten we afspreken dat we dit nooit meer doen.

SCÈNE 2

Dezelfde avond. Alfred staat te telefoneren.

ALFRED: Walter, met Alfred... ja joh, heerlijk, ik geniet van elke dag... Mies ook, zeker... en hoe is het daar? Ik zat namelijk te denken: misschien is het toch beter een tijdje geen Polen meer aan te nemen... ik wéét dat Tommy daar nu over gaat, maar omdat hij hier geen ervaring in heeft... Natuurlijk... ik zeg ook niet dat ik geen vertrouwen in hem heb, maar het schoot me opeens te binnen en toen dacht ik... *(Mies op)* Ik begrijp het... lekker van mijn pensioen genieten... ga ik doen, maar nogmaals... Nee, ik ga je heus niet elke dag bellen, daar zou ik niet eens tijd voor hebben, er is hier zoveel te doen... Ja, dat heeft Mies allemaal heel goed geregeld, je kent haar... Midden in een vergadering? Had dat dan gezegd... nee, dan zal ik je niet langer lastig vallen. We spreken snel af... groeten aan Jennifer... *(legt de hoorn neer)*

MIES: Was dat Walter?

ALFRED: Ja.

MIES: Je moet het loslaten Alfred.

ALFRED: Ik weet het, Mies.

MIES: Laat Tommy hun problemen nu maar oplossen.

ALFRED: Onbegrijpelijk. Die man heeft geen idee waar hij mee bezig is.

MIES: Dat merken ze dan wel. Jouw probleem is de dinsdagavond.

ALFRED: Hoezo?

MIES: Ik hoor net dat de salsacursus niet doorgaat.

ALFRED: Jammer. Hoewel. Ik weet eigenlijk niet of het wel iets voor mij was geweest.

MIES: Wat zullen we nu doen?

ALFRED: Zeg jij het maar.

MIES: Alweer? Ik moet altijd alles regelen. Zeg jij nou ook eens wat je wil.

ALFRED: *(denkt na)* Een boot.

MIES: Een boot?

ALFRED: Net als Walter. En dan kriskras door Nederland varen. Lijkt je dat niks?

MIES: *(boos)* En daar kom je nu mee aanzetten.

ALFRED: Je vraagt het.

MIES: Waarom heb je dat niet eerder gezegd? Dan hadden we een huis aan het water genomen. De eerste de beste haven vanaf hier is vier uur rijden.

ALFRED: Het hóeft niet.

MIES: Nee, daar ben je nu te laat mee.

ALFRED: Wat had jij dan gedacht?

MIES: (*kalmeert*) Ik had zelf zo gedacht: als jij nou op donderdag gaat golfen. Dan zet ik de yoga naar vrijdag. Daar hou jij toch niet van. Al zou het goed voor je zijn. Maar dan kunnen we op dinsdag gaan bridgen als je wilt. Er is ook een cursus speksteen snijden. Die gaat wel door. Alleen hebben we in mei dan een probleem, want dan is die groepsreis naar Pisa. Maar dat hebben we met die cursus portretschilderen ook. Wel een beetje onhandig dat ze die tentoonstelling net in die week willen houden. Want ik weet nog steeds niet of ik op woensdag nou wil tennissen of paard rijden. Maar we gaan in elk geval een cursus Italiaans doen. Dat heb ik Marionella beloofd. Heb ik al verteld dat ze een tweeling heeft gekregen?

ALFRED: Wie?

MIES: Marionella.

ALFRED: Marionella?

MIES: Onze oude werkster.

ALFRED: Ik wist niet dat die Marionella heette.

MIES: Leuk hè?

ALFRED: Dat ze Marionella heette?

MIES: Dat ze een tweeling heeft gekregen.

ALFRED: Misschien vindt ze het wel verschrikkelijk.

MIES: Je hebt gelijk. Dat kan natuurlijk ook. Hoe moet je daar nou achter komen?

ALFRED: Mies, we gaan toch niet te vaak van dit soort gesprekken voeren. Anders raak ik in paniek. Ik wil ook een beetje van de stilte kunnen genieten.

MIES: We zullen het alleen nog over echte problemen hebben. Zoals Tommy.

ALFRED: Dat bedoel ik niet.

MIES: Heb je je nu al ingeschreven voor de herenclub?

ALFRED: Bijna.

MIES: Dat had je beloofd.

ALFRED: Het is er nog niet van gekomen.

MIES: Dat zijn mensen, die net als jij midden in het leven hebben gestaan en die allemaal van een goed sigaartje houden op de zondagmiddag. Ik weet zeker dat je je daar onmiddellijk thuis zult voelen.

ALFRED: Natuurlijk schrijf ik me in.

MIES: Op het inschrijfformulier stond dat je twaalf handtekeningen nodig hebt.

ALFRED: Dat zetten ze altijd op die formulieren. Ik hoef maar een keer aan te bieden om de kerstlezing te houden en ik ben meteen erelid.

MIES: Dus je hebt er wel zin in?

ALFRED: Waarin?

MIES: In je oude dag.

ALFRED: Waarom zeg je dat zo? Natuurlijk heb ik zin in mijn oude dag.

MIES: Die indruk wek je niet.

ALFRED: Hoezo? Ik sta al een week dozen uit te pakken.

MIES: Natuurlijk. Maar intussen zie ik je denken: wat doe ik hier? Misschien vraag je je dat niet bewust af en kun je er ook niets aan doen dat je je dit afvraagt, maar het gebeurt wel. Ik zie dat je iets dwars zit. Dus zeg nou wat er is?

ALFRED: Niets!

MIES: En je maakt ook nog steeds van die vieze geluiden in je slaap.

ALFRED: Ik zat alleen te denken... ach nee, wat maakt het uit. Ik heb er zin in. Echt waar. Alleen...

MIES: Wat?

ALFRED: Misschien ben ik er te abrupt mee opgehouden. Een schitterende vertrekregeling. Daar niet van. Maar voor mijn gevoel is het net iets te vroeg gekomen.

MIES: Je kunt nu niet meer terug.

ALFRED: Nee, maar misschien een adviesfunctie. Een commissariaat. Zodat mijn ervaring niet verloren gaat.

MIES: En dan zit ik hier weer elke avond in mijn eentje.

ALFRED: Nog een jaar of twee om het af te bouwen.

MIES: Maar Alfred, ben je nu al vergeten hoe je je door die laatste periode heen hebt gesleept?

ALFRED: Dat had met de overdracht te maken.

MIES: En daarvoor met iets anders en daarvoor met weer iets

anders. Je hebt veertig jaar geen moment voor jezelf gehad en als ik daarover begon zei je: zo is het nu, Mies. Maar straks ben ik met pensioen en dan gaan we alleen nog maar leuke dingen doen.

ALFRED: Nou moet je niet net doen of we nóóit iets samen gedaan hebben.

MIES: Zo voel ik dat wel.

ALFRED: En die cruise dan toen we vijftwintig jaar getrouwd waren?

MIES: Dat was... best leuk. Ik heb je niet veel gezien. Je zat de meeste tijd te pokersen met die Spanjaarden.

ALFRED: Omdat jij niet van pokersen houdt.

MIES: Ik zeg niet dat je niet mag pokersen. Dan ga ik gewoon een boekje lezen. Maar dat kan ik zonder jou ook. En nu wil ik dingen mét jou doen. Samen wandelen. Samen in de tuin werken.

ALFRED: Daar verheug ik me enorm op.

MIES: Zet dat werk dan uit je hoofd. Wat zei Walter ook alweer bij het afscheid? 'Het bedrijf is gezond. Jouw taak zit erop.' Zo is het, Alfred. Jij bent nu een man die gaat genieten. Dat moet je denken: ik ben een man die geniet. Zég me na: Ik...

ALFRED: Ik...

MIES: Ben...

ALFRED: Ben...

MIES: Een man...

ALFRED: Een man...

MIES: Die geniet...

ALFRED: Die geniet...

MIES: En denk er een stralend uitroepteken bij. Ik geniet! Ja, ik mag éindelijk genieten. Dát heeft mijn leven me gebracht: ik mag éindelijk genieten. Dat kan niet iedereen zeggen, Alfred. Denk maar aan die zwerver van vanmiddag.

ALFRED: Laten we het niet meer over die zwerver hebben.

MIES: Nee, maar om even te voelen hoe gezegend wij zijn met onze oude dag.

ALFRED: En laten we ook het woord oude dag niet meer gebruiken. Dat vind ik zo klinken naar vergane glorie.

MIES : Vergane glorie! Nieuwe glorie, daar heb ik het over, spiksplinternieuwe glorie! Let maar op, Alfred. Dit wordt de mooiste tijd van ons leven!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto